

GORA  
EUKADI  
AZKATUTA

# EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

GORA  
PRO NOBIS  
SAMPER

Any IV - Núm. 166

Barcelona, 15 d'agost de 1934

Preu: 20 centims

«HOMENAJE NACIONAL»  
A LERROUX

## L'heroica participació d'en Pich i Pon

Com se sap, els radicals preparen, per al 23 de setembre, un homenaje nacional a Lerroux. Reallment, la necessitat d'aquest homenaje es feia sentir. En el que portem de República, Lerroux no més ha estat homenajat dos-cents cinquanta o dos-cents seixanta vegades, i no és pas qüestió que en aquest ram li portés ventaja el seu humil correligionari Jesús Ullé.

Amb motiu de l'homenaje nacional, el senyor Pich i Pon ha signat una carta a los correligionarios, en la qual, interpretant els sentiments més íntims de la gloriosa tradició del partit radical, diu que cal mirar que l'homenaje no se desvanega sin dejar rastro, o, mejor dicho, sin materializarse en algo concreto. I com l'entenen els radicals aquest llinguatge! I com els va de dret al cor!

Però el senyor Pich ha fet més. En la seva carta, cita a Séneca (i Séneca, naturalment, no acut a la cita), per demostrar que en els moments d'emoció lerrouxista, fins es poden signar documents que no se sap el que diuen.

L'esperit de sacrifici del senyor Pich i Pon arriba a gratar l'heroisme, quan, preguntat sobre el que pensa de la cursa ciclista Trofeo Alejandro Lerroux, el recorregut de la qual serà Barcelona-Saragossa-Madrid, diu, textualment: La carrera ciclista que ustedes organizan merece mi mayor cariño, y pueden contar con mi entusiasta colaboración.

Això vol dir, ni més ni menys, que el senyor Pich i Pon prendrà part personalment en la cursa. Els entrenaments han començat ja fa dies i, segons afirma en Màrius Aguilar, que ha reclamat per ell l'honor de fer de massagista, la forma d'en Pich és esplèndida. Ha donat ja dues voltes al terrat de casa seva i ha sollicitat unes quan-

## El misteri de la nevera de Gràcia ja està mig aclarit

No és sense emoció que hem vist com ens queien a les mans dos retalls de periòdics, aparentment dispersos en llur aspecte exterior, però íntimament ligats per la tenebrosa germanor del drama. Un dels retalls de diari era de La No-

che, amb un zel radical que ningú li voldrà tirar en cara, ha volgut contribuir al reclam de les frigorífiques del caudillo amb una història de grand guignol? Es que, en el fons, es tracta d'alguna altra cosa més tèrbola?

El cable deia així: Casa Westinghouse declara que Lerroux no té res a veure amb el negoci. Fotografies comercials daten de l'època en que Lerroux feia l'oposició al govern Aina. Li foren pagades a 133 pessetes peça. El va

THE SATURDAY EVENING POST

Only a champion like Westinghouse can stand up in my country!

W. C. Samsen, Cuatrecasas Valley (Cal.) rancher and Westinghouse Refrigerator owner, tells a story of vital interest to every prospective refrigerator buyer. Here... heat, heat, heat, heat, heat! Stalking her about would! Temperature mounting to 110... 115... 125 degrees! That's what summer in the Cuatrecasas Valley means to Mr. Samsen and his Westinghouse Refrigerator. Though your Westinghouse may never see temperatures like these, the fact that it is built to do so is a certain guarantee of efficiency, long life and dependable, carefree operation!

NOW... 5 YEARS PROTECTION on the sealed-in mechanism on ALL models... for only \$1 a year!

With every Westinghouse Refrigerator, you get the standard 1 year warranty plus four years additional protection against service expense due to any failure of the hermetically-sealed mechanism for only \$5.00 extra a year! See the latest 1934 "Master Series" models at your nearest dealer's today!

Look for your Westinghouse dealer in your Classified Telephone Directory under "Refrigerators".

**Westinghouse Refrigerators**

EVERY HOUSE NEEDS WESTINGHOUSE

che de dimarts passat, dia 7, que portava una informació encapçalada amb el següent títol:

«CORNETS D'AMOUR»

HUYENDO DE LA QUEMA UN HOMBRE SE ESCONDE EN LA FRIGORIFICA DE UNA CARNICERIA Y MUERE CONGELADO

L'altre retall de periòdic corresponia a un anunci de la publicació americana The Saturday Evening Post, el qual anunci tenim l'honor de reproduir aquí mateix. Com els nostres lectors podran apreciar a simple vista, el protagonista d'aquest reclam de màquines frigorífiques no és altre que el senyor Alejandro Lerroux i García en persona. Per la seva banda, La Noche, propietat del lerrouxista senyor Pich i Pon, és un diari que no té pas altre remei que defensar els interessos morals i materials del cèlebre estiuellant de San Rafael.

De moment, ens va sobtar que el senyor Lerroux en persona es prestés a fer el reclam gràfic dels refrigeradors Westinghouse. Però, tota reflexió feta, no cal estranyar-se de que Lerroux, que en la seva llarguissíma vida ha fet tots els papers de l'aica, a les seves velles volgues prestar les seves condicions fotogràfiques a una obra tan patriòtica com és fomentar la frescor entre el món nacional i internacional.

Fins aquí, doncs, res d'estrany. Els negres dubtes i les turbulentes preocupacions no comencen fins que hom estableix la subterrània concomitència entre les neveres lerrouxistes i els cornets d'amour de La Noche. Es que el diari d'en

Per donar una resposta satisfactòria a aquests enigmes torturadors vàrem iniciar una enquesta.

Amb un gest nerviós, don Mariano Aguilar i Diana s'eixugava els bigotins en els cortinatges del sumptuós despatx de can Pich i Pon.

—No m'atabaleu! No m'atabaleu! — ens deia —. Això no són coses meves!

—Però vàrem insistir, amb un to francament insidiós—, voleu dir que la nevera de Gràcia no era una nevera Westinghouse?

Mariús Aguilar féu un xiscle com el mateix Dràcula i desaparegué enmig d'un núvol de fum.

Cinc minuts després, ens trobàvem davant del senyor Joaquim Montero, director de La Noche. Hàbilment interrogat i després de posar-li una mica de tafetà a les galtes, ens contestà espontàniament:

recomanar Gil Robles com un pobre vell que es trobava en difícil situació. Fracassà intent de col·locar-lo en films La Pandilla de Hollywood. No sabem res més. Casa Westinghouse ens comunica que ara Lerroux ha progressat i que ja de general portugués. Ho celebrem. O. K.

La nostra investigació pel barri de Gràcia, pels mecats i les porteries de tot Barcelona ens ha donat una idea de les proporcions que ha adquirit l'escàndol de la geladora.

Com a periòdic ben informat, almenys, tant ben informat com La Noche, podem desmentir sense embuts la sèrie de rumors falsos i alarmistes que han circulat profusament aquests dies.

No és veritat, doncs, que una carnissera del carrer de Salmeron amagués a la nevera un senyor que la visitava.

Tampoc és cert que l'home que vivia amb la carnissera, arribat impensadament, tanqués la nevera. És menys veritat, encara, que una estona després, hom tregués de la nevera l'inopòrtit visitant i que hom el fiqués, viu encara, en un cotxe conduït pel fill de l'home que vivia amb la carnissera.



FINALS DE TEMPORADA

## EL TUSSO NEGRE per a Sant Isidre

El dia que Sant Isidre va fundar l'Institut Agrícola Català del mateix nom, poc podia pensar-se que, anys a venir, li cauria al damunt, per mèrits irrefutables, l'alta glòria del Tussó Negre.

L'Institut Agrícola Català de Sant Isidre tenia per president el senyor Santiago de Riba i d'Espanya i de la Lliga. El senyor Santiago de Riba i d'Espanya i de la Lliga va defensar els interessos dels propietaris rurals catalans, davant la fúria rabassaire, amb un tacte i una finor tals, que a hores d'ara els propietaris han perdut bous i esquesques, i en llur mística exaltació de la terra blasfemen del Santiago, del Riba de l'Espanya i de la Lliga.

Per posar un terme a aquest estat de coses, l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre ha acordat desfer el Català al quarto dels mals endreços, i si Sant Isidre persisteix en no fer el miracle d'acquirir el rabassaire, aviat el nom de l'entitat no serà altre que el d'Institut Agrícola de San Alfonso XIII.

Mentrestant, el senyor Santiago de Riba i d'Espanya i de la Lliga ha estat substituït a la presidència per un tal senyor Cirera, les primeres paraules del qual han estat: —Reunim-nos els que ens tinguem de reunir i acordem el que tinguem d'acordar!

Aquesta original innovació en els costums de la casa s'ha vist completada amb una sèrie d'actes no menys imprevistos: hom ha començat a enviar la noranta novena sèrie de telegrams de protesta, redactats amb aquella serena energia dels propietaris de la Pompeia dels darrers dies.

Com que, malgrat tots els esforços i tots els juraments d'amor a la unitat de la patria dels propietaris, els rabassaires segueixen impertèrrits en el camí que els ha de portar fatalment a ésser, en un futur poc llunyà, els autèntics socis de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, els actuals dirigents de l'Institut comencen a pensar si, tant per tant, no donaria igual que fessin de catalanistes.

Sant Isidre dirà l'última paraula. Per això li donem el Tussó.

Abans, no s'hi ponia mai el sol...  
...Aviat, ja ni hi sortirà.

## El sense-feina del senyor Gual Villalbí

La Vanguardia de dissabte publicava un impressionant article de Pere Gual Villalbí en el qual aquest senyor contava en dues llargues columnes el que li havia explicat un sense feina que l'anà a trobar per demanar-li treball.

El sense feina del senyor Gual Villalbí, en el seu llarg discurs, diu sense embuts que la culpa de que ell i tants d'altres es trobin al carrer és dels obrers i de ningú més que dels obrers que el que els ha perdut ha estat l'excés de millores que aconseguiren els darrers anys, com per exemple l'augment de salaris i l'estabilitat en els empleus; que tota la raó la tenien els pobres patrons quan es resistien heroicament a afloxar un centim més ni a donar cap mena de garantia als egoistes obrers.

Tot això diu el sense feina del senyor Gual Villalbí, després d'explicar l'estat de misèria a què l'han reduït els dos anys que porta sense col·locació.

Per la nostra banda, però, podem donar una bona notícia als lectors de La Vanguardia que s'haguessin impressionat massa amb el dramàtic article. A darrera hora hem sabut que el sense feina del senyor Gual Villalbí ha millorat notablement la seva posició social fins al punt de que es pot afirmar que neda en l'opulència.

Motius? Ben senzill: el sense feina del senyor Gual Villalbí no és altre que el propi Gual Villalbí en persona.

Quan ho hem sabut, ens hem tret un pes del damunt.

## El Be... nèfic

La subscripció per a fer present d'una pesseta al senyor Cambó per a que pugui contribuir a pagar la multa de "La Veu"

A hores d'ara ja es pot assegurar que la nostra subscripció és un èxit. Les aportacions dels patriotes no s'han fet esperar. Advertim però als amics que s'han tramès cromos de la Nestlé i trossets de pega dolça, que el caràcter de la aportació ens priva d'acceptar donatius d'aquesta mena, tan emocionants dintre llur modestia.

Suma anterior.	0'04
Els fadrins de Sant Boi.	0'01
Ramon Albó.	0'01/4
Aurea de Sarà.	0'01
Joan Ventosa i fills.	0'02
Joaquim Pellicena.	0'03/4
Ll. Duran i Ventosa i dues noies.	0'01

Segueix oberta la subscripció.

## Records de la darrera carlinada de Manuel Brunet

Manuel Brunet, amb aquella fúria carlista que, gràcies a Déu, cada dia li va en augment, se les empenya fa pocs dies contra Bellafila, l'articulista de La Publici-



tes lliçons teòriques del tècnic ciclista senyor Joan Tomàs.

No es pot assegurar a hores d'ara que el corredor Pich sigui el que arribi primer; però es pot donar per descomptat que, per mica que es distingui els seus rivals, es quedarà amb el premi.

Tot sigui per la glòria d'en Lerroux!

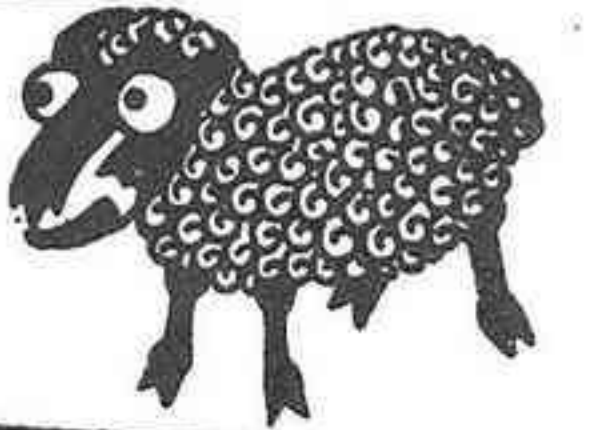
Sant Boi de Llobregat, al costat de Lliga Catalana.  
Mai n'havíem dubtat.



EN PLE AGOST  
—On va aquest home, tan refredat?  
—Es deu entendre amb una casada...



# El Be a les Fosques



## Les estrenes

L'únic cinema de Barcelona que en ple estiu continua oferint estrenes és el Coliseum. I per si els nostres lectors no n'estaven assabentats, els direm que no hi fa gens de calor, no sabem si degut a les condicions del local o de que no hi va gairebé ningú.

La setmana passada, doncs, al Coliseum, ens han donat un film exquisit: *Luisiana*, una història pueril i sense sorpresa, però ambientada amb una gràcia i una delicadesa que us guanyen el cor. L'aventura es desenrolla en un petit port fluvial i la càmera fa meravelles recollint el moviment de les embarcacions i la límpida poesia del paisatge.

La interpretació, com en tots els films americans, és perfecta.

### PUBLI CINEMA

Passeig de Gràcia, núm. 57  
Tel·lèfon número 79681

Sessió contínua de 3 a 8  
i mitja i de 10 a 12

Localitat única:  
seient i pesseta

Demà, nou  
i important  
programa

Noticiaris Reportatges  
Documentals "FOX"



—Joan de Roda i Mésferro de Tallapiedra!...  
—Queeeeee!...  
—Quant tornis, pensa a avisar el carboner, que s'han acabat les teieees!...



## D'EL BE NEGRE de 11 d'agost de 1931

¿"HERMANOS O EXTRANJEROS?" — CATALUNYA NO POT ACCEPTAR DE CAP MANERA LES PRETENSIONS AUTONOMES DE MADRID.

Un dels corcons que dificulten més la lliure creixença de la personalitat de Madrid, és la intrusió contínua de Catalunya en els problemes de l'Estat. I ara que comença una era lliure i progressiva, Madrid ha cregut oportú presentar les seves reivindicacions, articulades en forma d'un Estatut, que serà presentat a les actuals Corts Constituents. Ens consta que mereix l'aprovació dels ministres senyors Lerroux, Prieto i Albornoz, secrets patrocïnadors de la iniciativa.

L'article primer de l'Estatut declara solemnement que Madrid és un Estat autònom dintre la República espanyola.

Seràn madrilenys: Aquells que aguanten la tovallo-la quan retraten un torero ferit.

Els seus primers de la "cola" de la Rifa de Nadal.

Els balladors de xotis i llurs companyes.

Els que acrediten poder passar dotze dies amb sis tasses de café con media de arriba i mitad y mitad; aquells que necessiten media de abajo hauran d'acreditar, al menys, deu anys de residència.

L'ex-ministre don Felip Rodés, i el nostre amic Moraguetes.

Els que es banyen al Manzanares i els fills legítims i naturals d'aquells.

La llengua oficial de Madrid serà el madrileny castís. L'Arniches està encarregat d'escriure'n el vocabulari.

Quant a les finances, Madrid es reserva tots els impostos directes que es cobrin dintre del seu radi; a més, els indirectes, i, encara tots aquells, directes, indirectes i dubtosos que es cobrin i lleven a Catalunya i a la resta d'Espanya.

Correspon al Govern central (és a dir, el de Madrid autònom):



—Ara només em falta trobar la fórmula per anar-me'n a fer p...  
TÍSNER

## CALÇAT

de immillorable qualitat a preus molt econòmics

Exposició y venda de tota mena d'articles. Sempre venibles ocasions.

HOTEL DE VENTAS  
PELAI, 8. - TELEFON 14370

SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarda

a) La neteja de «La Cibeles».

b) La conservació i alimentació dels lleons del Congrés.

c) Els comptes de modista de la senyoreta Victòria Kent.

d) La brillantina de la calba del senyor Lerroux.

e) La roba interior de «Las niñas toreras».

Correspon a l'altre Govern central (és a dir, el Govern que viu a Madrid):

Totes les matèries i atribucions restants, i, principalment, la de curar per la felicitat dels catalans, treient-los de l'abjectió de llur dia-lecte i de les cabòries de la política.

A estones perdudes, el ministre es captindrà de sargir els «jirones de la bandera» i «La túnica inconsúltil de la patria».

Es crearà una nova carter: «el Ministerio de las idiosincrasias», amb l'objecte d'acollir entusiasmicament els projectes autònoms de Bascònia i Galícia i àdhuc Catalunya, per tal d'arxivar-los fins el dia del judici final, a les quatre de la tarda.

La premsa madrilenya, sense distinció de matisos, aplaudeix aquest Estatut, que resoldrà d'un cop una qüestió que pertorbava profundament la vida nacional. El problema madrileny ja no tindrà raó d'ésser.

En canvi, la de Barcelona no és tan unànime de parer. La *Veu de Catalunya*, en la seva editorial, diu: «Si el nostre amic senyor Ventosa i Calvell hagués estat entre nosaltres, i l'illustre amic nostre

en Francesc Cambó no s'estigués fent una cura d'aigües de mar, potser l'Estatut de Madrid, el qual evidentment destrueix la unitat necessària entre els partits catalans, no hauria arribat a ésser una coent i dolorosa realitat. Però, què volem que passi en un país on la gent es riu dels nostres amics Vidal i Guardiola, Duran i Ventosa i Francesc Matheu?»

La *Publi* dedica un llarg article, de quatre columnes, a formular algunes lleugeres i prolixes consideracions sobre el particular. Sembla desprendre's, del total, que arufen el nas, però no es volen comprometre.

EL SECRETARI NAT

El primer governador de Barcelona des de l'adveniment de la República fou el senyor Companys. Paco Madrid era el seu secretari.

El segon governador, senyor Esplà, obtingué el mateix resultat. A totes les fotografies, al costat d'ell, apareix, amable i somrient, el popular «Paquito».

El tercer, senyor Anguera de Sojo, també compta entre els seus secretaris amb «el Paquito Madrid».

I això que no és de «plantilla». Figureu-vos quan en sigui.

El governador, aleshores, haurà d'anar a dormir sota els lleons del monument de Colom.

«EL BE» A LA CIBELES

Madrid, 10. — Entre les minories selectes, els grups sensibles i les agrupacions comprensives i cordials d'aquesta capital, ha produït el millor dels efectes l'anunciada visita del senyor Macià i dels parlamentaris catalans, per lliurar l'Estatut de Catalunya al Govern.

Donant mostres de la seva generositat i del seu patriotisme mai desmentit, s'ha acordat, en primer terme, que els emissaris de Catalunya no fossin rebuts amb una gran xiulada.

—No es que no lo merezcán— ha dit l'Ortega i Gasset— pero hay que demostrarles que por algo somos la raza que no puso (?) nunca el Sol.

—Ay, José, José! cómo te estás poniendo de léxico — féu l'Unamuno.

—A mí, como a todos vosotros — continua l'Ortega—, se me alegraron las pajarrillas cada vez que se habló de las libertades de Cataluña, de la cordialidad y de los abrazos fraternales. Pero de eso a exigir que estas libertades se concedan «en serio», hay un trecho larguísimo.

I en Josep Pla, que escoltava la

conversa des del rebedor, va dir, amament: —Evidentement! Evidentement!

Aquesta anècdota resum admirablement l'esperit actual de l'opinió madrilenya. La cordialitat vers Catalunya s'ha extremat d'una manera tan exagerada, que ha arribat a resultats sorprenents. Ens estimen tant, que, de sobte, fins s'han adonat que teníem el perill sindicalista. El seu instint amorós els ha dit, a l'acte, que, davant d'aquest perill, seria criminal de concedir-nos l'autonomia ni res que s'hi assembli.

Ja ho ha dit netament en Miquel Maura: —Si los queremos demasiado a estos negros!

Tots els diaris, des del cordialísim *Crisol* al incondicionalísim *A B C*, fan el mateix trinc: Catalunya és un poble tan admirable, que s'ho mereix tot: fins que no li donin l'autonomia.

Però, *El Socialista* — pensarà algun lector — ha dit que los representantes de Cataluña que han hablado en la Cámara, estarían bien despatchando cajetillas de 50 en un estanco de las Ramblas.

I és clar que ho ha dit. Però, no sabem per què? Per amor, vet-ho aquí. Per amor... als estancs de la Rambla. I qui diu la Rambla, diu la Via Sacra de Catalunya, i qui diu la Via Sacra, no pot ésser ningú més que en Puig i Cadafalch. Per tant: amor a Catalunya.

L'ULL DE VELLUT —T'ha pegat el teu marit? —Sí... Li vaig dir que em comprés una nevera...



L'ULL DE VELLUT —T'ha pegat el teu marit? —Sí... Li vaig dir que em comprés una nevera...

**AIGUES DE SANT HILARI SACALM HOTEL MARTIN**

Obert del 1.º de juliol fins al 15 de setembre

Auto diari de Barcelona Sant Hilari durant la temporada oficial

Informes: Boqueria, 13, 1.º - Tel. 17953 - Barcelona

## A FRANÇA, COM A CATALUNYA... Una mena d'Adrià Gual

A propòsit de les noves activitats de monsieur André L. Daven, ens assabentem per la premsa francesa del rècord d'aquest cineasta, que ha fet en el cinema una carrera curta però brillantíssima.

Debutà com conseller particular de Glòria Swanson.

I ben aviat l'èxit abandonà Glòria Swanson.

Abans, però, de separar-se el recomanà a Valentino.

Al cap de poc moria Valentino. Després d'aquests èxits trobem a André L. Daven al front de la Paramount francesa.

Fou l'època en què la Paramount començà a anar de corcoll per acabar de mala manera.

Monsieur Daven, però, havia pres les seves precaucions.

Més sa i bo que mai, entrà a dirigir la Ufa.

La Ufa començà a fer aigües.

Monsieur Daven, cor lleuger, va passar a la Fox. Ben aviat aquesta seguia els passos de la Paramount.

Actualment, la Fox, en efecte, és una mena de societat fantasma.

Ara s'anuncia l'entrada de André L. Daven a la casa Natan.

S'espera per a ben aviat la debacle d'aquesta casa.

Per altra banda, no falta qui insinuï que l'entrada de Daven a la casa Natan, ha estat provocada pels competidors d'aquesta firma francesa...

El pobre Companys prou es passeja pels passadissos del Congrés i va dient a tothom qui vol escoltar-lo, com si repetís una lliçió: —Yo que-ro a Es-pa-ña. Yo que-ro a Es-pa-ña.

Però ningú no en fa cas. Des que l'Ortega va dir-li allò d'isolete acantillado, tothom se'l mira amb un ull de malïança.

—A ver si este Companys también va a salirnos catalanista! — s'ha exclamat en Lerroux.

Però el pobre Compny's d'ali que da-li: —Yo que-ro a Es-pa-ña. Yo que-ro a Es-pa-ña.

La gran sort que, de tant en tant, preferentment quan surten del bar, en Sediles, en Franco i en Jiménez, criden: *Viva Cataluña libre!* perquè, si no, ja no sabriem a quin món som.

## SALO DE LES CENT MIL CORBATES



LA SASTRERIA DANIEL'S és la més recomanable

GUST, QUALITAT I PREUS PER A TOTHOM

Rambla Catalunya, 13-Telèfon 20053

\*Les inauguracions solemnes

Dissabte vàrem assistir a la inauguració d'un establiment de ràdio.

Això, en si, no té res d'extraordinari, si no fos que ens asseguraren que amb un diminut aparell de ràdio de galena, muntat dintre una caps de llumins, sentiríem Roma, Pequín i Andorra.

Davant d'aquestes manifestacions no vàrem poder dir que no i tot seguit ens vàrem dirigir a la casa Ràdio Misteri, Ronda de la Universitat, núm. 1, propietat de Josep Maria, Solé, la qual està decorada per Lluís Vilanova, amb pintura de... Bé, no hem de dar-los tantes explicacions.

Sí, senyors: s'han fet mereixedors d'aquesta gasetilla, puix no sols vàrem sentir l'estranger, sinó que, sense que explotés l'aparell, també sentíem els brams d'en Torsky demanant pessetes.

Està vist que la ràdio progressa.

## MOLT BEE!

Sabem que el conseller de Cultura senyor Ventura Gassol està molt ofès amb nosaltres per la reiterada atenció amb que hem seguit la seva participació en el poc gloriós afer de la subvenció de 80.000 pessetes acordada pel Comitè del Teatre.

Algun dia — ha dit en Gassol — algun dia agafaré la ràdio i els en diré quatre de fresques a aquests d'EL BE NEGRE! Una genteta que no han sabut fer altra obra que aquest setmanari sense solta, mentre nosaltres ens partim el pit treballant!

Perfectament, senyor Gassol. Quan vulgui, canviarem. Quan vulgui, vostè farà EL BE NEGRE i nosaltres ens encarregarem de la Conselleria de Cultura. I si no ho fem millor que vostè, ens deixem tallar les orelles.

Una nota de *Las Noticias*:

La noticia de la despedida de la genial artista Raquel Meller ha actuado de reactivo sobre el público que desea exteriorizarle su simpatía de manera entusiasta.

Se considera que ha sido un acierto de la Empresa del teatro Olympia la organización de esta despedida.

Francament, ho trobem poc amable.

Llegim als diaris que la cèlebre vedette francesa Cecile Sorel vindrà pròximament a Barcelona.

Sembla que el viatge obeeix a un de tants capricis de la venerable artista: es tracta de repassar la col·lecció del Brusi i cercar en la secció Cien años atrás la ressenya de la nit triomfal del seu debut en un teatre de París.

Què hi farem!

**PRINCIPAL PALACE**

Companya de Revistes de Margarida Carbajal

Avui nit, i totes les nits, el GRAN ÈXIT de Silva Aramburu i mestre Padilla

**LAS INVIOABLES**

Totes les tardes

**LAS MUJERES DEL ZODIACO**

per la super-vedette MARGARIDA CARBAJAL

Llegim a *Renovación*:

La actriu Antonia Mercè «La Argentina», marchó a América. Le deseamos buen viaje y muchos éxitos.

Ja ens perdonaran els de *Renovación*, però això és mentida.

«La Argentina» no va a Amèrica?

—Sí, senyors.

—I no li desitgem un bon viatge i molts èxits?

—Sí, senyors.

—Aleshores?...

—El que és mentida és que «La Argentina» sigui actriu. Mentre no

es demostrï el contrari, només és ballarina.

**Frontón Novedades**

Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits quiniclas pels asos de la pa'l.



A SAN RAFAEL —Té! No hi ha aigua. —Ja deu haver passat en Lerroux!

